నిజం దాగదు

ఆమాట కనకానికి తెలియకపోలేదు—నిజం దాగదు. బయటపడితీరుతుంది. ఐతే మరి తను ఇప్పుడేం చెయ్యాలి? ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం ఆలోచించలేక బాధపడసాగింది కనకం,

ఈపరిస్థితుల్లో మరొకతె అయితే ఏంచేసి ఉండేదో కాని ఆమెకుమాత్రం ఏఉపాయమూ తోచలేదు. వ్యవహారంఇంత దాకా వచ్చినతరువాత తను ఇప్పుడు ఏంచేసినా చిక్కే; ఏంచెయ్యకపోయినా చిక్కే!

ఇది ఇంకొకరిని సలహా అడిగేవిషయమైనా కాదు మరి. ఉన్నదంతా చెప్తే తనను ఎవ్వరూ క్షమించరు. కొంత మార్పుచేసి తనమీద ఏమీ నిందమోపటానికి వీలులేకుండా చెబితే నవ్వుతారు. ఏది దారి?

మొదట్లోనే—మొట్టమొదట్లోనే— తను ఒకవిధంగా ప్రవర్తించిఉంటే తనకీసమస్య తప్పిఉండేది అని అనటానికి కూడా లేదు ఖర్మం!

ఇదీ జరిగినసంగతి. పదిహేను రోజులకిందట వేసవిశెలవులకు ఇంటివారబ్బాయి ప్రకాశం పట్టణంనించి వచ్చాడు. అతను నాలుగురోజులకు వస్తాడనంగా అతని భార్య సౌభాగ్యం పుట్టింటినుంచి వచ్చింది. విశాలమైన కళ్ళూ, తళతళ మెరిసేచెక్కిళ్ళూ, అందమైన కోలమొహమూ, మహా నాజూకైన నడకా—సౌభాగ్యం మంచిఅందగత్తె. ఆపిల్లకూ తనకూ మంచి స్నేహమయిందీ, ఒకరినొకరు చూసుకున్న క్షణంనించీ.

సౌభాగ్యం భర్తకోసం ఆదుర్దాగా ఎదురుచూస్తున్నట్టు తనకు సులభంగా తెలిసిపోయింది. తా మెంత అన్యోన్యంగా ఉండేదీ సౌభాగ్యం తనతో దాచకుండా చెప్పేసింది. తనూ, తనభర్తా కలిసి తీయించుకున్న ఫోటోలు నాలుగు చూపించింది తనకు. ఫోటోలోనే ప్రకాశం ఎంతో అందమైన వాడుగా కనిపించాడు. కాని చూడవలసింది అతని ఫోటోను కాదు—అతన్నే. రాజు—అతనిదగ్గిర చక్రవర్తుల కుండదగిన కళ ఉంది. అతని మాటల్లోకూడా అంతదర్జా ఉంది. అతనిచూపుకూడా భయం ఎరగని సూటి అయిన చూపు. కాని అందంలో కాఠిన్యంలేదు. చూపే ఇంత చేసింది.

వచ్చిననాడే ప్రకాశం తను బావిదగ్గర చెంబులు తోలుస్తుండగా స్నానం చెయ్యటానికి వచ్చి తనవంక ఆచూపు చూశాడు. వెంటనే తనకు మతిపోయి నట్టయింది. అతనికళ్లు పలకరించగలవు—అదేంచిత్రమో!—తననుపలకరించినై. ఎంతో సహజంగా, తప్పుచేస్తున్న భీతే లేకుండా!

ఆతరవాత ప్రకాశం తనవంక అట్లాగే చూస్తూవచ్చాడు. తన కేమనుకోవటానికి తోచలేదు. సౌభాగ్యంవంటిభార్యను పెట్టుకొని అతను తనను చూడగానే మోహించా డనుకోవటం కష్టమైంది. అతను భార్యకన్న తనను ఎక్కువగా భావించటం అసాధారణ మైనప్పటికీ అసంభవం మాత్రం కాదు. ఐనా దీని అంతేమిటో కనుక్కోవాలనే తెగులు తనకు పుట్టింది—దాచటం దేనికీ?

ఆ తరవాత తను అవకాశం దొరికినప్పుడల్లా—మూడో వాడికి తెలియకుండా—అతనివంక తదేకదృష్టిగా చూడటం

[illegible] చెయ్యటానికి తను లేని అవకాశాలు కూడా కలిపించుకోసాగింది, ఎవరైనా తెనమనస్సు పగల గోసిచూసి తప్పుపడతారని ఒక చెంప భయంగానే ఉండేది. కాని తను కొంత సాహసించింది. ఆ సాహసంవల్ల తన కేదో తృప్తికూడా కలిగేది.

ఇట్లా రెండురోజులు గడచినతరువాత ప్రకాశం కళ్ళలోకి తనవంక చూస్తున్నప్పుడు ఒకవిచిత్రమైనమార్పు—ఒకవిధమైన స్వతంత్రభావంతో కూడిన చిరునవ్వు—రాసాగింది. అప్పటినించీ తనకూ అతనికీ ఏదో ఆహ్లాదకరమైన బాంధవ్యం—బంధం—ఏర్పడ్డట్టు అనిపించింది తనకు. ఈ బంధం తనకూ అతనికీతప్ప మరొకరికి అర్థంకావటం కష్టం. ఇంత మాత్రంచేత తన పాతివ్రత్యానికి కలిగేఆటంకంకూడా ఏమీ లేదు కనుక తన అంతరాత్మ తన నేమీ బాధించలేదు.

కాని ఆరాత్రి చీకట్లో తను భోంచేసి చెయ్యి కడుక్కొని వస్తుండగా ప్రకాశం తనను వెనకనించివచ్చిఆలింగనం చేసుకుని మెడమీద ముద్దుపెట్టుకుని ఏమీ జరగనట్టు నిశ్చింతగా వెళ్ళిపోయినందుకు తనా బాధ్యురాలు? ఇందువల్ల తనకు ఏమాత్రమైనా సుఖంకలిగినా అది తనతప్పుకాదు. తనను తనభర్త అంతప్రేమగా పరామర్శించి ఎంతకాలమయిందో! ప్రకాశం ఆపనిచెయ్యకపోతే బాగుండేదని తను అనుకోకపోలేదు, అందువల్ల కలిగినసుఖాన్ని తను హృదయంలో దాచిపెట్టి ఆరాధించలేదు. చేసుకున్నవారికి చేసుకున్నంతా! తనకు ఇటువంటిఅల్పసుఖాలు తనభర్తఇవ్వకపోతే లేకుండా జరుపుకుపోవాలనేకాని వీటికోసం దేశంమీదఉన్న మగవా

ళ్ళందరిమీదా పడటమేనా ?

పుణ్యపాపాలసంగతి అట్లాఉంచి ఎవరైనాచూస్తే ఎంత అప్రతిష్ఠ? అతని కేం, మగవాడు. ఆ క్షణాన తన భర్తగాని, అత్తగారుగాని, ఆడబిడ్డగాని, అవతలిభాగంలోనించి సౌభాగ్యంగాని, ప్రకాశం చెల్లెలుగాని, తల్లిగాని, తండ్రిగాని— ఎవరు దొడ్లోకి వచ్చినా తనగతి ఏమై ఉండును!

అతను అంత సాహసి! నలుగురూ చూస్తుండగానే అతను భార్యను వీపుమీద తడతాడు. ఆపిల్ల బుజాలమీద చేతులు పెట్టి వంగి ఆమె చెవిలో రహస్యం చెబుతాడు. ఆమె కూర్చున్నమంచంమీదే కూర్చుంటాడు. ఆపనులేమరొకరు చేస్తుంటే లేకితన మనిపిస్తుంది. కాని అతనుచేస్తే అనిపించదు-అతని తెలివితేట లెటువంటివో!

పరపురుషుణ్ణి స్పృశించాలనే యావ తనకు ఏకోశానా లేదు—స్వర్గసౌఖ్యంకోసమైనాసరే. తను పెద్దపెద్ద పతివ్రతల జాబితాల్లో చేరుదామనికూడా లేదు. ప్రకాశంమీద తనకు మనస్సు పోకపోలేదు. పోయి ఏమిటి చేసేది? అతని వల్ల సుఖించే యోగ్యత తనకుంటే ప్రకాశం తనకే భర్త అయేవాడు. అదే తన వేదాంతం. ఏదో వేదాంతం లేకపోతే ఈప్రపంచంలో ఎట్లా నెగ్గుకురాగలం గనకా!

అనుకోవటమే గాని వెనకనించివచ్చి పరపురుషుడు ఆలింగనం చేసుకున్నతరువాత ఈ దిక్కుమాలిన కలికాలంలో ఏ సీత అయితే ఏంచేస్తుంది? అరుస్తుందా? నలుగురూ వచ్చి ఏం జరిగిందని అడుగుతారు. జరిగిన సంగతి చెబితే మరుక్షణంనించీ ఆ మనిషిని కొంతవరకు చెడిపోయిన మనిషికిందే

చూస్తుంది లోకం. లేక "నన్ను అతను ముట్టుకోబోయి నాడు" అని అంటే, కొంతమంది అయినా "అబ్బో! ఏం విప రీతం మనిషిరా! మగవాణ్ణి పక్కగానైనా వెళ్లనివ్వదే! ఎంత పతివ్రత!" అని హేళనచేస్తారు...ప్రకాశాన్ని అల్లరిచెయ్యా లని తనకు లేకపోవటం ఒక పాయింటుకాదు!—అతన్ని అల్లరిచెయ్యదలనుకున్నా తనకు అవకాశంలేదు కనక.

ఆనాటినించి ఈనాటివరకూ—ఈ పది పన్నెండు రోజు ల్లోనూ—ప్రకాశం తనమీంద ఏడెనిమిదిసార్లయినా చెయ్యి వేశాడు. రెండుసార్లు తనను గాఢంగా కౌగిలించుకుని ఆప్యా యంగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. అనేకసార్లు తనని 'కనకం' అని రహస్యంగా పలకరించాడు, ఆపిలుపులో విద్యుత్ప్రసారం ఉంది.

అతను ఇటువంటి పని చేసినప్పుడల్లా తన జీవితం ఒక్క సారి వెలిగినట్లవుతుంది. ఈ వెలుగుమూలకంగా తన మిగతా జీవితం మరీ గాఢాంధకారంలో ఉన్నదనిపిస్తున్నది. తమ కతను సుఖం కలిగించటంలేదనుకోవటం అనవసరం—అసత్యం కూడానూ, అతనిమీంద కోపం తెచ్చిపెట్టుకోవటం కూడా అనవసరమే—పైగా అసాధ్యం. తనని ఇంత ప్రమాదమైన స్థితిలోకి తెస్తున్నందుకు ఏమైనా కోపంకలిగిఉంటే, అది కాస్తా మొన్న అతను "కనకం, నే నెప్పుడో నీకొంపతీస్తాను. నీ కాపరం చెడగొట్టుతాను...నీకోసం చెయ్యి చాచకుండా ఉండలేకపోతున్నాను. ఏం చెయ్యను?" అనగానే చప్పున చల్లారిపోయింది.

తప్పులోకూడా మంచితప్పూ, చెడుతప్పూ అంటూ ఉం

టుందో ఏమో! ప్రకాశం ఏంచేసినా తన అంతరాత్మకు వెగటుగా ప్రవర్తించడు. అతను ఒక్క అసహ్యమైనమాట నోటివెంట అనలేదు; ఒక్క కౌగలింత—ఒక్కముద్దు—ఇంతకంటె అధికంకోసం తనను నిర్బంధించలేదు. అతను ఏంచేసినా సరే "ఇవాళనించీ నాలో కలుషం ప్రవేశించింది. నేనిక చెడిపోయినవాళ్లలో జతే!" అనిపించదు.

ఇవాళవరకూ తన అదృష్టం బాగుంది. కాని ఇట్లా ఇక ఎంతోకాలం వెళ్ళదు. వెళ్ళటం అసంభవం; ఎప్పుడో ఎవరో చూస్తారు. అసలు ఇంతకాలం ఇట్లాజరిగిఉండటమే ఆశ్చర్యం. ఇదివరకే ఎవరైనా పసిపట్టి బయటపడకుండా సమయంకోసం కనిపెట్టుకున్నారేమో అని భయంగా ఉంది. తన ఆడబిడ్డ కాలాంతకురాలు! ఆవిడ మామూలుగా తనవంక చూస్తూంటేనే అంతరాత్మను పరీక్షిస్తున్నట్టుంటుంది. ఈపదిపన్నెండురోజులనించీ ఆవిడకేసి చూడటానికే తనకు దడగాఉంది!

తన కిప్పు డేదిదారి? ఈ పద్మవ్యూహంలోనించి తను బయటపడటం ఎట్లా? ప్రకాశంమీద తన పంచప్రాణాలూ ఉన్నై. ఉంటే ఏం? అంతగా అయితే అతనికోసం రహస్యంగా తపించవచ్చును. అందువల్ల ప్రమాదంలేదు. కాని ఇదంతా బయటపడిపోతే తన ప్రపంచమంతా తారుమారవుతుంది. అటు తన పుట్టింటివారికీ, ఇటు అత్తవారివైపు వారికీ శాశ్వతమైన తలవంపూ, తనకు ఆత్మహత్యా తప్ప మరేమీలేదు. నిజం ఎట్లాగూ బయటపడుతుంది. బయటపడి తీరుతుంది ముమ్మాటికి నిజం!

* * *

క్రొద్దిపాటి జ్వరంగా ప్రారంభించిన ప్రకాశం వ్యాధి మందులకు ఎదురుతిరిగి అతన్ని మంచానపడదోసి లంఖణాలు చేయిస్తున్నది. పైగా అతనిది కాస్తపైత్యశరీరమో ఏమోకాని అప్పుడప్పుడూ బిగ్గరగా కలవరించడమూ, సంధించినట్లు మాట్లాడటమూ కూడా ఉంటున్నది.

"ఇప్పటికి పదిలంఖణాలు. టైఫాయిడ్ జ్వరమే అయితే ఇంకాపదిరోజు లిట్లాగే వెళ్లుతుంది. ఆతరవాత మళ్లీ ఒక నెల దాకా కోలుకోడు. అప్పటికి శలవలు దాదాపు అయిపో వస్తూ ఉంటై. ఇది నాకోసమే వచ్చిందేమో" అని కనకం లోలోపల సంతోషించింది. కనకం అంతరాత్మ ఈవిధమైన ఆలోచనలను తీవ్రంగా ఖండించింది. కాని అంతరాత్మను లక్ష్యంచేసి ఏఆడది నెగ్గుకురాగలదు? కనకం అంతరాత్మను గడ్డిపరకకింద తోసిపారేసింది. ఆమెకు ఒకటే చింత—ప్రకాశానికి వచ్చిన జబ్బు టైఫాయిడ్ కాదేమోనని! డాక్టరు ఆ విషయం రూఢిగా చెప్పలేదు—అసలాయన నోటివెంట మాటేరాదు. "రోగం ఏమిటండి" అని నిలదీసిఅడిగితే "ఏదైనా మీకు ఒకటే. నాలో నమ్మకం లేకపోతే ఇంకో వైద్యుణ్ణి పెట్టుకోండి!" అని నిర్మోహమాటంగా అన్నాడు. పేరుపడ్డవాడు ఏమంటే చెల్లదు కనక!

ఒకనాడు సాయంకాలం సౌభాగ్యం కనకందగ్గిరకి కంట నీరు పెట్టుకుంటూ వచ్చి కూర్చుని, ఎంతప్రశ్నించినా కారణం చెప్పలేదు. కనకానికి జడ వేస్తూఉండిన ఆడబిడ్డ "ఊరుకో! అమ్మాయి, ఇంతలో వచ్చిన ప్రమాదం ఏమీ లేదులే," అన్నది.

''అది కాదండి, అక్కగారూ!... మగవాళ్ల మనస్సు తెలుసుకోవడం ఎంతకష్టమండీ!'' అన్నది సౌభాగ్యం.

కనకం ఆడబిడ్డ నవ్వి ''ఆడవాళ్ల విషయం మగవాళ్ళూ అట్లాగే అంటారు. దీనికి అంతేమిటి? ఇంతకూ ఇప్పుడు జరిగిం దేమిటి?'' అని అడిగింది,

సౌభాగ్యం కాస్త అపుకున్న దుఃఖాన్ని మళ్లీ తెచ్చు కుంటూ ''మావారు ఇవాళల్లా వాళ్ల సరోజినిని గురించే కలవరిస్తున్నారు! నన్ను గురించి ఒక్కసారన్నా కలవరించ లేదు ఇన్నిరోజులూ'' అన్నది.

కనకమూ, ఆడబిడ్డా ఇద్దరూ బిగ్గరగా నవ్వారు.

''సరోజిని ఎవరమ్మా?'' అని అడిగింది కనకం.

''వాళ్ళ మేనమామకూతురు. ఎప్పుడైనా వస్తుంది. వీరంటే చాలా ప్రేమ. ఏమి వరసలాడుతుం దనుకున్నారు. అం దుకు నాకేమి రోషంలేదు. మగవాళ్లు మనవాళ్లయితే పై ఆడవాళ్లేం చెయ్యగలరు చెప్పండి! మావారికిఆవిడగారిమీద ఇంతమోజున్నదని నాకిదివరకు తెలియదు. పోనివ్వండి. ఎవరు చేసుకున్నంత వారికీ!''అని దిగులుగా ఊరుకుంది సౌభాగ్యం.

ఆపిల్ల వెళ్ళిపోయినతరవాతకాస్సేపటివరకూకనకంగాని, ఆడబిడ్డగాని ఈవిషయం ఏమీ ఒకరితో ఒకరు అనుకోలేదు.

కనకం హృదయం కాస్సేపు అసూయతో దహించుకు పోయింది. ఈ సరోజిని ఎవతె? ప్రకాశం ఆపిల్లను సంధిలో కూడా కలవరించటానికి ఆమె అతనికి ఏమిసౌఖ్యం ఇచ్చి ఉం టుంది? తనకు సౌభాగ్యంమీదలేని అసూయ సరోజినిమీద ఎందుకుండాలో కనకం నిర్ణయించుకోలేదు.

ఈ అసూయావస్థలో మరొక ఆలోచన వచ్చి కనకం హృదయాన్ని ఒక్క ఊపు ఊపి వదిలింది. ఈసంధిలో ప్రకాశం ఆ సరోజినినికాక తనపేరే కలవరించి ఉండినట్టయితే! ఎంత అల్లరి జరిగి ఉండేదో కనకం ఊహించనైనా లేకపోయింది. ఆమెకడుపు చల్లగా ఆసరోజిని ఎవరోగాని తన మానం కాపాడింది. ఇంతకూ తనఅదృష్టం బాగుంది. ఈసారికి నిజం బయట పడబోవటంలేదు!

కనకం అప్రయత్నంగా ఒక దీర్ఘమైన నిట్టూర్పు విడిచి, ఆడబిడ్డతో “మనసులోఉన్న మాటలల్లా, సోదిలోవచ్చినట్టు, కలవరింతలలో బయటపడుతుంది కామాలు!” అన్నది.

కనకం ఆడబిడ్డ చప్పరించింది.

“ఆఁ. ఆపిల్ల చాదస్తం. నువ్వు రెండుమూడుసార్లు నిద్రలో ప్రకాశంపేరు అనటం నేను విన్నాను! దాని కేమిటి?”

కనకం ఒక్కసారిగా కొయ్యబారిపోయింది.

ఇంతకూ నిజం దాగనేలే దన్నమాట!...కాని తనఅదృష్టం బాగానే ఉంది! కావలిసింది అదీ!